

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobců: a) V. B., narozen X
b) M. S., narozena X
c) nezl. S. B., narozena X
d) nezl. M. B., narozen X
e) nezl. A. B., narozen X
f) nezl. K. B., narozen X
g) nezl. M. B., narozen X
státní příslušníci Ruské federace
bytem Zařízení pro zajištění cizinců, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod
Bezdězem
zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutím žalované č. j. KRPU-83041-40/ČJ-2026-040022-ZZ-DB
a č. j. KRPU-82995-42/ČJ-2026-040022-ZZ-DB ze dne 18. 5. 2026

takto:

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze
dne 18. 5. 2026, č. j. KRPU-83041-40/ČJ-2026-040022-ZZ-DB, a ze dne 18. 5. 2026, č. j.
KRPU-82995-42/ČJ-2026-040022-ZZ-DB, se zrušují.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 18. 5. 2026 žalovaná podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužila dobu zajištění žalobce a) a žalobkyně b) za účelem jejich předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“) stanovenou rozhodnutími ze dne 25. 4. 2026 o osmnáct dnů. Zmíněnými rozhodnutími byli žalobce a) a žalobkyně b) zajištěni na dobu třiceti dnů (od 23. 4. 2026) za účelem jejich předání do Chorvatska nebo Německa, neboť tam podali žádosti o mezinárodní ochranu. Všichni žalobci byli společně umístěni do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová.
2. V žalobě žalobci namítali, že žalovaná dostatečně nezohlednila nejlepší zájem dítěte ve vztahu k nezletilým žalobcům c) až g). Žalovaná současně podle žalobců neověřila, zda lze účel zajištění vůbec naplnit a nezabývala se reálným stavem chorvatského azylového systému z hlediska nejlepšího zájmu dítěte. Zdůraznili, že žalovaná nijak nereagovala na sdělení Dublinského střediska, že akceptaci Chorvatska lze očekávat v průběhu června 2026, kdy bude žalobkyně b) v sedmém měsíci těhotenství, a přemístění její rodiny do Chorvatska je nepravděpodobné. Podle žalobců je zajištění v délce 48 dnů nepřiměřené a v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Dále namítali, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s možností umístit žalobce do pobytového střediska a nepodnikla kroky pro identifikaci žalobců jako zranitelných osob. Žalobci rovněž upozornili na nedostatečné právní poradenství v zařízení pro zajištění cizinců.

Posouzení věci soudem

3. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „*správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona [...] o pobytu cizinců [...] možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Z citovaného usnesení tedy plyne, že v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání musí správní orgán náležitě zvážit, zda k předání cizince bude moci dojít, tj. zda je toto předání alespoň potenciálně možné. Totéž samozřejmě platí i pro řízení o prodloužení zajištění.
4. V nyní řešené věci žalovaná v napadených rozhodnutích uvedla, že dne 13. 5. 2026 přijala oznámení Dublinského střediska o průběhu řízení podle nařízení Dublin III, podle kterého Německo i Chorvatsko prozatím žádosti o zpětvzetí odmítli. Dále žalovaná uvedla, že téhož dne přijala oznámení Dublinského střediska, podle kterého akceptaci Chorvatska lze očekávat až v průběhu června 2026, kdy žalobkyně b) bude v sedmém měsíci těhotenství a

zároveň pečuje o pět nezletilých dětí a přemístění její rodiny do Chorvatska je nepravděpodobné.

5. Soud shledal, že žalovaná v napadených rozhodnutích na uvedené zjištění nijak nereagovala. Žalovaná nevysvětlila, proč navzdory zmíněnému oznámení Dublinského střediska i s přihlédnutím k pokročilému stádiu těhotenství žalobkyně b) považuje předání žalobců do Chorvatska za reálné, případně zda a z jakých důvodů považuje za reálné předání žalobců do Německa, které však jejich zpětvzetí odmítlo. To činí napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“).
6. S ohledem na výše uvedené soud napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Soud ovšem současně nevrátil věc žalované věc k dalšímu řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, totiž platí, že „... po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí“. Vzhledem k tomu, že zdejší soud zrušil rozhodnutí o prodloužení zajištění za účelem předání, která jsou prvními úkony v daných řízeních, a doba prvotního zajištění již uplynula, neexistují dále řízení, v nichž by mělo a mohlo být pokračováno, a proto nebylo možné věc žalované vrátit k dalšímu řízení.
7. Soud v této věci zcela mimořádně rozhodl, aniž by si vyžádal správní spisy a vyjádření žalované. Učinil tak proto, že z napadených rozhodnutí jednoznačně vyplývala jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí a vyjádření žalované ani obsah správních spisů by na tom nemohly nic změnit. Soud vzal současně v potaz přednostní charakter věci a upřednostnil snahu o co nejkratší omezení osobní svobody žalobců před procesními právy žalované, jejichž uplatnění by stejně výsledek řízení neovlivnilo.
8. Za dané procesní situace shledal soud nadbytečným zabývat se ostatními žalobními námitkami, neboť výsledkem řízení nezatiženého výše popsány vadami mohlo být zcela jiné rozhodnutí.
9. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobci, kteří byli ve věci úspěšní, náhradu nákladů řízení nepožadovali, ani jim podle obsahu soudního spisu žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. května 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce